

Назив дела: КОГА СЕ ТИЧЕ КАКО ЖИВЕ ПРИЧЕ

Име и презиме писца: Дејан Алексић

Наслов рада: КОГА СЕ ТИЧЕ КАКО ЖИВЕ ПРИЧЕ

Књига „Кога се тиче како живе приче“ је веома посебна и необична књига прича. Када сам почео да је читам, знао сам одмах да је добра зато што је духовита.

У њој се налазе приче каквих нема нигде друго на свету. Оне имају људске особине и понашају се као људи. Писац разговара са својим причама и поправља их, налази им место на којем треба да буду и помаже им. Изгледа као да су оне његови пријатељи или деца. Ту је, на пример, „Уводна прича“, која прво то није хтела да буде, али ју је на крају писац натерао. Ту је и једна Рупа која није била нигде, па јој је писац нашао место у једној причи, а онда је написао још и причу која се чита кроз њу. Док гледам у књигу, понекад имам осећај као да неке приче не желе да их читам, као да им је непријатно, или да им сметам док нешто раде, а понекад пронађем неку од њих којој је баш драго да је читам. Неке приче ме баш насмеју, као „Прича која бежи“. Она ме је насмејала јер сам је замислио као тркача или маратонца. „Празне приче“ ми је било много жао, а било ми је жао и доктора који се расплакао када је извадио слику себе кад је био мали. Мало ме је нервирала „Размажена прича“. Тражила је прво да се из ње избаце све тачке и зарези. Како бисмо онда могли да је читам? Каже да је подсећају на буве, јер је вук добио буве и она га је посула прашком. Зато ју је вук напустио, али она се пожалила писцу и тражила му да јој доведе вука назад. Изгледа као да никад није задовољна. Ту су још и „Исте приче“, „Господин Зид“, „Алергична прича“, „Прича која не уме да заврши саму себе“, али мени се ипак највише од свих свидела „Прича од које се зева“. То је прича о дечаку Зевомиру који стално зева и скоро увек ставља руку на уста. Међутим, једног дана није хтео да покрије уста. Ту се расправљао са пајацом што га сви знају, папајцем што једе папају и полицајцем што је главни у крају. Толико је зевао, да их је све успавао, па је на крају случајно прогутао Месец. Када су коначно ослободили Месец, Зевомир је схватио да ипак треба да буде културан, али то је ипак радио само због једне девојчице...

У овој дивној књизи је свака прича за себе и волео бих да их има још.

Име и презиме: Филип Ђукић **Разред:** 3

Основна школа: ОШ „Исидора Секулић“

Наставник: Весна Јовчић

Број телефона: 065 227 21 93. **Мејл адреса:** magicbrster@gmail.com